

is, zal men vragen, wie hiertoe genegen is; bij te weinig animo kunnen O. v. G. aangewezen worden.

Te spreken over 20 dienstjaren, waarin men kans zou hebben op particuliere praktijk, is verkeerd, daar men (net als vroeger) na 15 jaren hoofdofficier wordt na gebleken geschiktheid. Voor particuliere praktijk komen dus alleen de eerste 15 jaren in aanmerking. Van de eerste 3 jaren zijn er ruim 2, waarin men in den regel particuliere praktijk dient uit te oefenen, zie ad 4; verder is een detachering bij den B. G. D. lang niet zeker; zoodat men veel meer dan 7 jaren kans heeft particuliere praktijk uit te oefenen.

Is het af te raden als O. v. G. of als B. G. D. arts naar Indië te gaan? Mijns inziens niet. De O. v. G. vindt er een aangenamen en afwisselenden werkkring; geldelijke zorgen heeft men eigenlijk niet; na 6 jaren heeft men recht op 8 maanden vacantie met een behoorlijk verlofstraktement; op ongeveer 45-jarigen leeftijd recht op een goed pensioen (en gewoonlijk een aardige spaarpot uit particuliere praktijk verkregen) en is daardoor in staat later in Nederland in dat onderdeel der geneeskunst te werken, waarin men het meeste genoegeen heeft. De werkkring is geheel anders dan die bij het Nederlandsche leger; hij is ook uitgebreider (beroepsleger, militaire vrouwen en kinderen, bestrijding van volksziekten, enz.). De O. v. G. is vooral medicus practicus, de B. G. D. arts verricht meer hygiënisch- en administratief werk. Voor beiden zijn bezoldigingen, toelagen enz. precies gelijk; doch de O. v. G. ontvangt een premie van f 6000.— en kan in Indië inkomsten genieten door het uitoefenen van particuliere praktijk; de B. G. D. arts ontvangt geen premie en oefent geen particuliere praktijk uit. Voor jonge artsen acht ik daarom een verbintenis als O. v. G. beter dan die als gouvernements-arts bij den dienst der volksgezondheid.

's-Gravenhage, December 1925.

F. E. QUADDEKKER.

BEHANDELING VAN STEENPUISTEN MET TIN.

Ongeveer tien jaar geleden deelde een mijner diabetespatiënten mij mede, dat hij zijn furunkels was kwijtgeraakt door het innemen van tinpoeder. Ik nam die mededeeling met de noodige terughoudendheid op, doch bij navraag bij andere steenpuistlijders bleek mij, dat hier in Den Haag het tin inderdaad den roep heeft die kwaal te kunnen genezen. Toen ik eindelijk in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 1917, II, 721 een wetenschappelijke mededeeling daaromtrent aantrof, meende ik gerechtigd te zijn het middel te probeeren. Ik vervoegde mij bij den tinnegieter MEEUWS, Schoolstraat Den Haag, waar een grijze bediende onmiddellijk een lade opentrok en mij een bakje tinpoeder toonde, waaruit hij op het oog een kleine hoeveelheid verstrekke met het voorschrift dit op het brood te strooien en op te eten. Hij vertelde erbij, dat hij al 40 jaar in deze zaak werkzaam was en bij zijn indiensttreding de verkoop van tinpoeder voor steenpuisten reeds bestond.

Daar ik bij mijn suikerzieken zoo herhaaldelijk furunculose te behandelen heb, paste ik het tin dikwijls toe en inderdaad met zeer goed gevolg. De geneesmiddelen-industrie heeft zich nu van dit oude volksmiddel meester gemaakt en op de markt geworpen als stannoxyl. Het wordt netjes verpakt, van een smakelijke aanbeveling en een mooi etiket voorzien en vrij duur verkocht. Volgens POLIAKOFF'S mededeeling in het vorige nummer zijn de uitkomsten even goed als met het hoopje poeder, dat de Hagenaars voor een paar dubbeltjes bij den tinnegieter halen. Merkwaaardig dat er ook op dit gebied geen nieuws onder de zon is!

Den Haag, 6 December 1925.

W. HOOGSLAG.